

רב"ט עמיחי גיל יעקב

8080968

בן עטרה ודוד

נולד ב- י"ד בניסן תשנ"ה 14.4.1995

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- א' בשבט תשע"ו 11.1.2016

בעת שירותו הצבאי.

עמיתו גיל

בנם של עטרה ודוד. נולד ביום י"ד בניסן תשנ"ה (14.4.1995) בנווה דקלים שבגוש קטיף. אח של רעות, עמית, הדר, נהוראי-אור, מעיין, לירן, יוסף, שי ושרי. גיל נולד בערב פסח תשנ"ה, ילד מתוק וחייכן, תשיעי בין עשרה אחים. הכול אהבהו, ולכן הצמיד לו כל אחד שם חיבה משלו. "בולי", קראה לו אחותו הדר כשהיה תינוק; הוריו ואחיו כינוהו פעמים רבות "מזוזה", כי בכל מקום נישקוהו למכביר; אימו כינתה אותו גילוש; אחיו אהבו לכנותו "גילגול", ובשנים האחרונות קראה לו מעיין אחותו בשם "גולי". גיל התגורר עם משפחתו בנווה דקלים. כבר בשנות ילדותו בלט בחוכמתו, במתיקותו וברגישותו; זכר סיפורים שלמים בעל פה, הרכיב פאזלים של מאות חלקים ותמיד ידע לענות את התשובות הנכונות. מאחר שהיה ילד חברותי, נדיב ושמח, רצו הכול לבלות עימו וגיל היה מוקף חברים רבים. הגיל מעולם לא היווה בעבורו חסם, ומשחר ילדותו אסף חברים בוגרים ממנו בהרבה, וגם צעירים ממנו. גיל למד בגני הילדים בנווה דקלים. בכיתות א'-ד' התחנך בבית הספר "נאות קטיף" ביישובו. לאחר הפינוי מגוש קטיף בשנת תשס"ה, 2005, עברה המשפחה להתגורר ביישוב ניצן וגיל למד שם בבית הספר "ניצני קטיף".

בליל הפינוי מגוש קטיף היה בוגר כיתה ד'. אימו עטרה מספרת: "כשישבתי לידו, לקרוא איתו קריאת שמע לפני השינה, הוא שאל אותי: 'אימא, כבר לא יהיה לנו בית?' כל כך התרגשתי מהרגישות שלו ומזה שהוא מבטא את עצמו היטב. חיבקתי אותו ואמרתי לו שכעת אין לנו בית פיזי, אבל יש לנו משפחה. אנחנו נשתדל להיות יחד ומאוחדים ואי"ה גם נבנה מתישהו בית." עם תום לימודיו בבית הספר היסודי המשיך גיל לשיבה התיכונית "אור מנחם" בקריית ארבע (יתק"א). אחר כך למד שנה ורבע במכינה דתית קדם צבאית בלוד, מכינת "מעוז". גיל היה תלמיד מצטיין, ובלט במיוחד בפיזיקה, במתמטיקה, באנגלית, במחשבים ובספורט. ואולם הפן החברתי היה החשוב ביותר מבחינתו, כנער חברותי ואיש רעים שהעמיד את החברות בתור ערך עליון. חבריו מספרים שגיל ניגש בחיבה לכל תלמיד חדש בכיתה, דיבר איתו והכניס אותו למעגל כדי שירגיש שייך. כשלמד בישיבה התיכונית בחרו בו התלמידים למנהל הישיבה בתקופת חודש אדר, כלומר ביקשו שישמש בתפקיד "רב פורים". גיל סירב בצניעותו, הוא לא חיפש לעצמו הילה או כבוד. אמנם נרתם לעזור לארגן בכל תחום, אבל דחה את התואר "רב פורים". שנתיים וחצי הדריך גיל בתנועת הנוער "בני עקיבא", מכיתה י' עד אמצע י"ב. אז התלבט אם להמשיך בתפקיד או להפסיק, ותהה מה חשוב לו יותר – הבגריות או הדרכת ילדים. הוא יצא להתנדבויות רבות, הן במסגרת הישיבה התיכונית הן עם חבריו מנווה דקלים.

גיל הצטיין בכל תחומי הספורט, אבל אהבתו הגדולה הייתה הכדורסל. הוא היה שחקן יוצא מן הכלל, הבין את רזי המשחק ושיחק באלגנטיות; בתפקיד הרכז "בישל" אין-ספור סלים ואף קלע. גיל השתתף הן בנבחרת הישיבה והן בנבחרת נווה דקלים. בכיתות י"ב זכה עם קבוצתו באליפות הטורניר על שם איתי יוליס. אפילו טל ברודי העיד שהוא משחק נהדר ושיש לו "משחק חושב".

גיל צפה בהנאה גם במשחקי כדורסל במחשב ושיחק במגוון משחקים בתחום. כשהגיע הביתה לחופשה מן הישיבה, ובהמשך מן הצבא, עוד לפני שפשט את המדים, והנשק עדיין על הכתף, הוא כבר בדק במחשב את תוצאות ליגת ה-NBA. גיל העריץ את קבוצת "הלייקרס". מדי מוצאי שבת או סתם בערבים פנויים יצא למגרש הכדורסל לשחק.

החינוך הענק של גיל היה לסימן ההיכר שלו. הוא היה רגיש מאוד לצורכי הזולת והבחין בפרטים; כשאחיו וחבריו נזקקו לעזרה, מיד שם לב והציע תמיכה ככל יכולתו. הוא היה גאון במחשבים ותמיד סייע בשמחה לחברים ולמשפחה, ובמיוחד לאימו שהתחום רחוק ממנה.

גיל היה מחובר מאוד למשפחתו. אהבתו הגדולה לשיר, אחותו הצעירה ממנו בשנתיים, הייתה לשם דבר. הם היו צמד-חמד מגיל צעיר מאוד. כבר בהיותם בני שנתיים וארבע, ישבו על מדרגות הקומה השנייה בבית בגוש קטיף. גיל אמר לשיר שהוא אוהב אותה והציע לה את המוצץ שלו. בבית הספר היסודי דאג לה במסירות, ולפני שהחלה את לימודיה באולפנה, הציע שאם יהיה לה קשה או יעשו לה "בעיות", תגיד שהיא אחות של גיל. הוא ידע שכל הבנות אוהבות אותו, אבל מעולם לא ניצל זאת. הוא גם הבטיח לשיר שידאג לה לחתן בבוא היום.

בצעירותו התקוטט עם שי, אחיו הבוגר ממנו בשלוש שנים. אבל כשגדלו היו לחברים נהדרים. גם עם יוסף, האח הבוגר משי, רקם קשר מיוחד. הם חלקו קווי אופי ותחומי עניין דומים, אם כי גיל היה שקט יותר וצנוע מאוד. יוסף רצה לפנק את גיל, ופעמיים הזמינו לנסוע יחד לחוץ לארץ על חשבוננו, בעיקר כדי לצפות במשחקי כדורסל; פעם נסעו לארצות הברית ופעם אחרת להולנד.

גיל היה דוד למופת. כל אחייניו אהבו אותו מאוד. הוא דיבר איתם בגובה העיניים והם שיחקו יחד, משתוללים ומשתובבים.

לאחר שהוריו התגרשו, הקים אביו משפחה חדשה ובה נולדו אחיו למחצה של גיל – צופיה-עין אל, צוריאל-אחי-קם, אילת-חן ונתן-אל.

ב-8 במרס 2015 התגייס לצה"ל. בזכות שי אחיו, שובץ גיל לגדוד 13 של "גולני" – גדוד "גדעון". עם סיום המסלול, שירתו שני האחים כלוחמים באותה פלוגה, בקו עזר ליד שדרות. שי ה"נגביסט" הוותיק, לימד את גיל ועזר ל"נגביסט" המתחיל. הם התאמנו יחד בחדר הכושר ושרו שירי שבת בסעודות ליל שבת בבסיס. כל שבעה-עשר יום הם קיבלו ארבעה ימי חופשה, לכן יצאו לשבתות לסירוגין, "שבת אחת שי מגיע, שבת אחת גיל", סיפרה אימם, "אבל בשבת ששניהם לא היו, שמחתי בשבילם, שלפחות הם אחד עם השני."

חבריו לשירות הצבאי מספרים שמלכתחילה התבלט באחריות שלו, הפגין "ראש גדול" והוכיח כי הוא חייל מצטיין. בחור חייכן ושופע שמחת חיים, בכל מקום הקרין אור. גיל עזר לכולם בשמחה וברצון, ועמיתיו ידעו שאפשר לסמוך עליו. במסעות דחף ומשך את מי שהיה לו קשה, ופיזר חיוכים וצחוקים לכל עבר. הוא עצמו סיפר לאימו, שכדי שהחבריה לא יחשבו שהוא מתנשא מעליהם, בכל פעם שניגש לסייע למי מהם, "הרביץ צחוקים", כדי שירגישו בנוח. הוא אמר לי "אימא, הם חושבים שאני אדיש ושלא קשה לי. אבל זה לא נכון. קשה לי, אבל גם להם קשה, אז אני עוזר להם." בהשבעה בכותל, קיבל גיל את התג של הסמל נתנאל קורן, עם הקדשה ממנו. גם כשקיבלו את הכומתה, העניק הסמל לגיל את הכומתה שלו, כאות הערכה. לימים הסביר הסמל שגיל הפגין כושר גופני הרבה יותר טוב משלו, ובכל זאת הוא תמיד נתן לו את ההרגשה שהוא, המפקד, טוב יותר. במהלך השירות התקדם גיל לדרגת רב-טוראי.

גיל יעקב עמיחי נפל בעת שירותו, ביום א' בשבט תשע"ו (11.1.2016). בן עשרים ואחת בנפלו. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בניצן. גיל הותיר הורים, 3 אחים ו-6 אחיות ועוד 2 אחים ו-2 אחיות למחצה.

על מצבתו כתבו אוהביו את הפסוק: "הוֹלֵךְ תְּמִים וּפְעָלָהּ צָדִיק וְדִבֵּר אֱמֶת בְּלִבּוֹ" (תהילים טו, ב).

חבריו של גיל הקימו גן לזכרו סמוך לבית העלמין ביישוב ניצן.

"יהי זכרו ברוך".

גדוד 13 – 'גדעון'

מקור שמו של גדוד 13 הוא המצביא- שופט גדול גדעון. לגדעון הייתה מטרה ברורה הוא היה מחושב, מהוגן וידע לנצל יתרונות וחסרונות. כך גם גדוד גדעון של צבא מדינת ישראל של ימינו. הגדוד הוקם עם החטיבה בפברואר 1948. במלחמת העצמאות פעלו לוחמי הגדוד במסגרת תוכנית ד' של ההגנה. גדוד גדעון היה צריך להשתלט על כוכב הירדן בניסיון לחסום את נחל תבור. במסגרת התרומה במלחמה השתתף הגדוד בכמה מבצעים שביניהם מבצע "ארז" שכלל גם את כיבוש פסגת הגלבוע. באותו מבצע, בשל התקפות כבדות של הצבא העירקי, נסוג הגדוד ולוחמיו יצרו קו הגנה חדש ברכס גבעות ג'נין.

מבצע "אסף", המבצע הראשון שהתרחש בנגב, שבמהלכו השתלטו לוחמי הגדוד, בשיתוף גדוד הפשיטה הממוכן (גדוד 89) על המוצבים שייח נוראן וחירבת אל מעיין. למרות התקפות המצרים הצליח גדוד גדעון להחזיק מעמד ואף לגרום לצבא המצרי אבדות רבות בחיי אדם ובאמל"ח. מבצע נוסף שהשתתפו בו לוחמי הגדוד במלחמת העצמאות הוא מבצע "חורב" שמטרתו הייתה מיגור הצבא המצרי הפולש וגירושו משטח ישראל. ב- 28 לדצמבר נכבש המשלט ע"י לוחמי גדוד גדעון. בין מלחמת העצמאות למלחמת קדש השתתף הגדוד בקרב תל-אל-מוטילה אשר היה קרב קשה ועקוב מדם בגלל שינויים שנערכו בחטיבה- רמת האימון ירדה וכך גם המשמעת והמקצועיות, מה שהביא לכך שהחטיבה בכלל והגדוד בפרט שילמו מחיר כבד- 40 מלוחמי החטיבה נהרגו. במבצע קדש לוחמי הגדוד לקחו חלק בקרב כיבוש מוצבי צומת רפיח שמטרתו הייתה לשחרר את הצומת על מנת שכוחות שריון יוכלו להכנס לעבר אל- עריש. בראשון לנובמבר הושלמו משימות החטיבה- נכבש מתחם רפיח וחטיבת השריון החלה לנוע לעבר אל-עריש.

בין מלחמת קדש לששת הימים השתתף הגדוד במבצע "סנונית"- פשיטה על כפר נוקייב, מבצע "צוק-סלע" ומבצע "מאזניים" שהיו חלק מפעילות יזומה של צה"ל כנגד יעדים בירדן ובלבנון במטרה להפסיק את המחבלים מתחומם. במלחמת ששת הימים לקח חלק הגדוד בעיקר בשלבים המאוחרים יותר לכיבוש תל פאחר ותל עזזיאת וסייע לחטיבה בטיהור מתחם זעורה. מלחמת יום הכיפורים תפסה את גדוד 13 בכוונות בקו צפון שם מוצבים רבים שאותם איישו ספגו הפגזות כבדות, אך החזיקו מעמד בגבורה ואף העבירו מידע מודיעיני לחטיבה 7 שלחמה באזור. בין מלחמת יום כיפור למלחמת שלום הגליל השתתפו לוחמי הגדוד במבצע ליטני שמטרתו הייתה חיסול בסיס מחבלים לאורך רצועת דרום לבנון. הגדוד, בשיתוף כל חטיבת גולני טיהר כבש וטיהר מבצרים רבים בהם שכנו מאות מחבלים. במבצע שלום הגליל השתתף הגדוד בקרב על כפר סיל וכן גדוד גדעון היה שותף למאמץ המתמשך של צה"ל לכתר את ביירות. אחר מלחמת לבנון היה שותף הגדוד בתהליך הממושך והאיטי של נסיגת כוחות צה"ל מרוב שטחי לבנון.

חטיבת גולני נלחמה בגזרת סעג'יה שברצועת עזה במבצע "צוק איתן" מול החמאס בפיצוץ המנהרות. בקרב זה נהרגו 8 חללים מגדוד 13.

מאז ועד היום הגדוד ממשיך בפעילות שוטפת בהגנה על יישובי גבול הצפון, וכן יהודה ושומרון ואזור חבל עזה.

"חרב לה' ולגדעון"

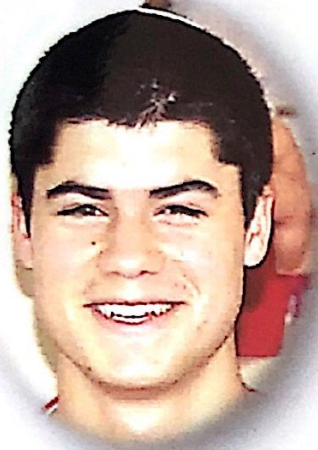

ילדותו של גיל

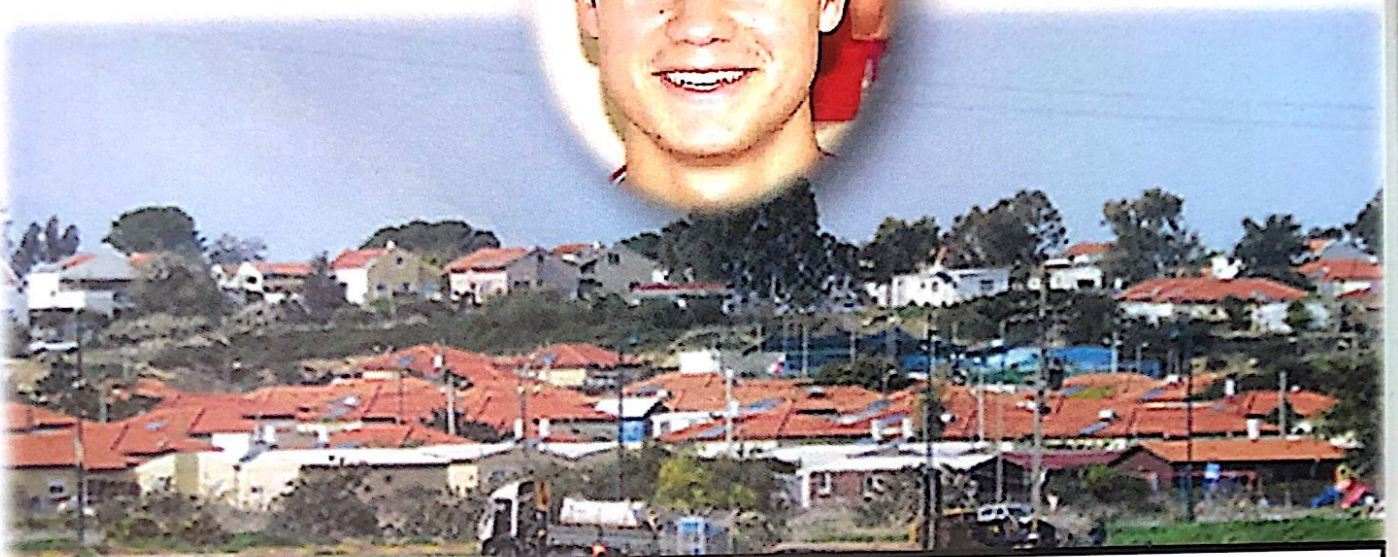
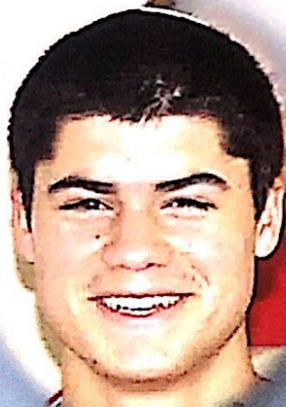

היישוב שבו גר גיל לפני ההתנתקות

(גוש קטיף)

מקום מגוריו

ניצו

ישוב קהילתי דתי

היישוב בו גר

ניצן הוא יישוב קהילתי השייך למועצה אזורית חוף אשקלון. היישוב נמצא בחולות ניצנים, צפונית לעיר אשקלון ודרומית לאשדוד. אוכלוסיית היישוב דתית לאומית.

שטח היישוב יושב לראשונה בשנת 1943 והיה מקום מושבו של קיבוץ ניצנים. בשנת 1948 נכבש המקום על ידי המצרים ונחרב. לאחר מלחמת העצמאות, קיבוץ ניצנים הוקם מחדש כ-4 ק"מ מזרחית, במקום בו הוא שוכן היום. באתר המקורי הקימה המחלקה לעליית הנוער של הסוכנות היהודית את כפר הנוער ניצנים. בשנת 1989 נסגר כפר הנוער, ובשנת 1998 הוקם במקום היישוב ניצן.

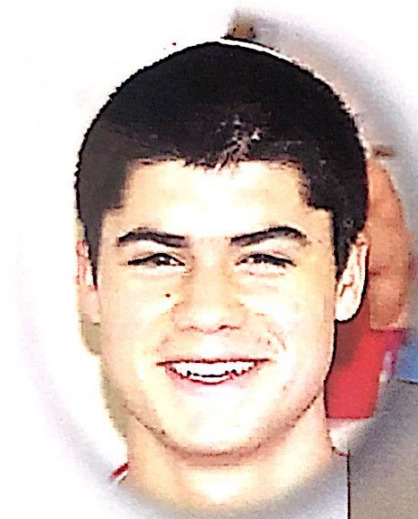
בשנת 2005 בחודשים מאי-אוגוסט, הוקמה הרחבה מזרחית ליישוב בה הוקמו כ-500 מבנים יבילים על פני כ-300 דונם, שיועדו לאכלוס זמני של מפוני תוכנית ההתנתקות מרצועת עזה. בשנת 2007 הופרדה ההרחבה ליישוב נפרד - ניצן ב'.

בניצן פועלים גני ילדים, 3 סניפים של תנועת הנוער בני עקיבא, בתי כנסת, מקוואות ומתנ"ס. בין השנים 2007 ו-2013 הורחב היישוב משמעותית עבור בניית בתי קבע לשיכון מפוני תוכנית ההתנתקות.

שטח היישוב ניצן הוא כ-400 דונם. ביחד עם ניצן ב' והשטחים החקלאיים שבאזור מגיע שטח היישובים לכ-1,800 דונם.

בית הספר בו למד גיל

"ניצני קטיף"

עם משפחתו

מימין: אחיו שי, אחותו לירן, בעלה,

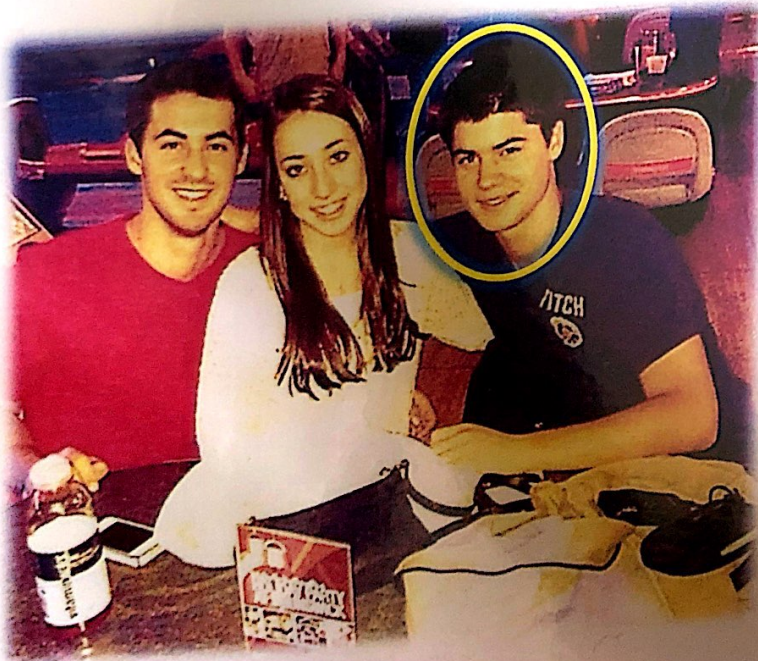
גיל ואחיינים שלו

עם אחיו יוסף

עם חבריו

תחביביו של גיל

המכינה לפני גיוסו

הליך גיוסו לצה"ל

בלשכת הגיוס
ביום גיוסו

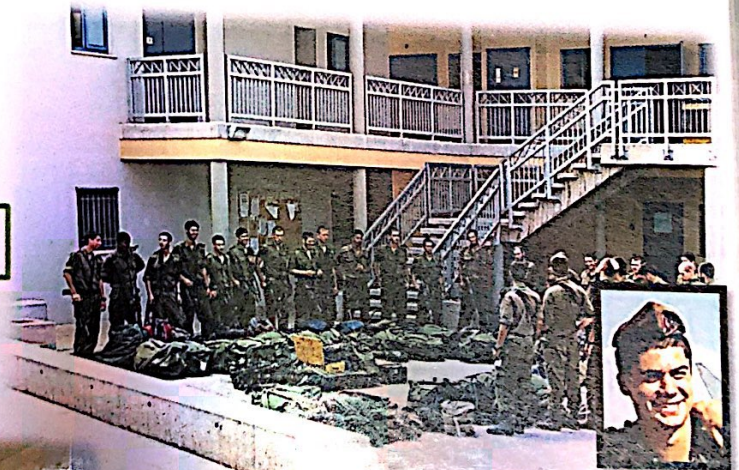
בא"ח 1 בסיס אימונים חטיבתי בו שירת

כניסה לבא"ח 1

מגורי הבאה

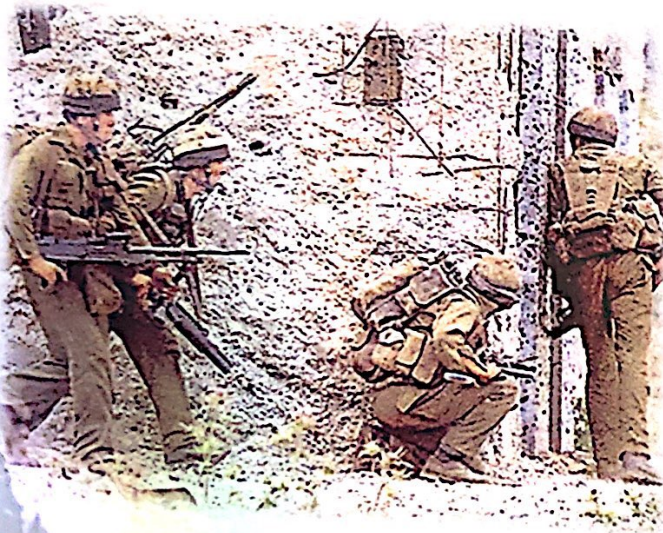
מסדר

מגורי החילים

אימונים שלב א-ב

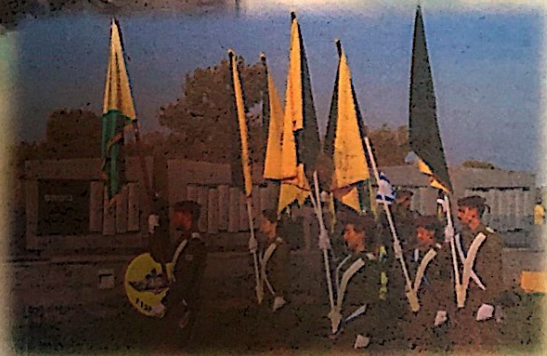

חטיבת גולני

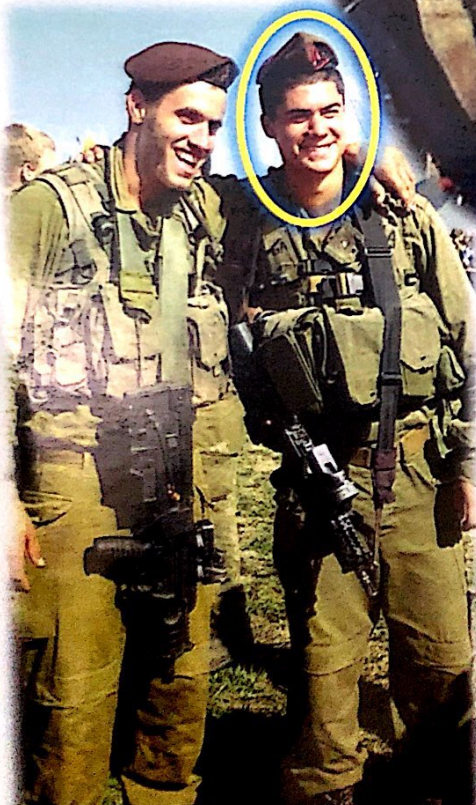
אימונים

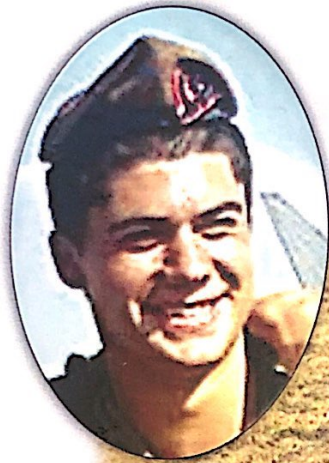
מסדר קבלת כומתה

מהלך שירותו הצבאי

מקום קבורתו

נפרדים...

Shlomit Kakoon עם Gil Amihay

20 ינואר

אם לומר את האמת, חשבתי שתקום, שתחזור ושכל השבוע הארוך הזה שעבר, יתאפס כשתהיה פה, אבל אתה לא כאן, וזה קשה להבין, זה לא מובן וכנראה שלעולם לא, אבל אני מאמינה שתחזור יום אחד בע"ה, שדבר ונפגש שוב, שתנסה להמשיך וללמד אותי לשחק כדורסל וכרגלי אני לא אצליח, ושנצחק, ונחייך ונהנה יחד תחת השמש בים, כמה אהבנו ללכת לים, ונסתכל על השמיים, ונסתכל על העננים והגלים וכל הדברים הטובים האלה שאנשים שכחו להודות לקב"ה שקיבלנו, ונדבר כמה העולם הזה יפה וטוב. ממש כמוך.
לבנתיים אני פה מחכה, ואתחזק ואתגבר על הכאב, מקווה שטוב לך למעלה, ויותר מהכל, מקווה שתחזור מלאך שלי

Elon Ifrah

12 ינואר

גיל היקר

זה לא נתפס קשה לעכל את זה איך אפשר לעכל דבר כזה שאתה לא פה יותר החיוך הזה שלך שכולם מדברים עליו החיוך הזה שמעלה אושר רק מלהסתכל עליו נראה אותו רק בתמונות זה עדיין לא נתפס וייקח לנו זמן להבין ייקח לנו זמן להבין שיותר אתה לא חוזר ייקח לנו זמן להבין שזה באמת אתה תמיד היית הכי טוב עם כולם שמח צוחק חושב תמיד על אחרים תמיד עוזר אני מכיר אותך מאז שהיינו ילדים ואני יודע שתכונות כמו שלך אין לכל אחד היו לך תכונות שמאפיינות בן אדם גדול חבר אמיתי אין מילים שיכולות לתאר איזה מן בן אדם גדול אתה! אני כותב לך עכשיו אבל לא מאמין שזה אתה אני לא רוצה להאמין לזה כמה שקשה כמה שכואב כמה געגוע כמה שחסר כמה שאתה חסר!!
חבר יקר היום ליוונו אותך בדרכך האחרונה כולם פה אוהבים אותך ומתגעגעים.
יהי זכרך ברוך! Gil Amihay

בת חן תם עם Gil Amihay

14 ינואר

גיל.

כבר כמה ימים שאני מתלבטת אם לכתוב, מה לכתוב.
אתה ואני מכירים מרחוק, לא מכירים באמת. אנשי 'שלום-שלום' מנומס במקרה הטוב, ואולי התעלמות (פחות מנומסת), במקרה הפחות טוב.
ואתה איך.
איכשהו, נשארתי בלי מילים.
אני קוראת את מה שכל האוהבים אותך (ונראה שהיו אינספור כאלו), כותבים עליך, ומתמלאת חום.
אם נאסוף את הכל יחד, נקבל משהו שמזכיר את תרגום השבעים. המוני אנשים, כותבים עליך, במקומות שונים (בארץ, בעולם), ויוצרים את אותו תוצר קסום: החיוך שלך, האור שלך, החום האנושי.
לא היית חלק מהחיים שלי עד עכשיו, ועדיין פתאום אתה חסר.
תודה שגם אחרי לכתך לימדת אותי מה זה חיבוק, חיוך, טוב פשוט ומוגע.
שולחת ניחומים למשפחה, לחברים, לקרובים ולרחוקים.
לכל אלו שאי פעם נגעת בהם.

אחיו של גיל,

יוסף גפרד ממנו

Gil Amihay עם Yosef Amihay Gerszberg

31 ינואר -

גיל, אחי הצעיר והיקר, החבר הכי טוב שלי, זה שתמיד חשבתי שאני מלמד אותו דברים ומגלה כל פעם מחדש שהוא זה שמלמד אותי... איך אתה? אני לא משהו.. קשה לי בזמן האחרון.. עברו פחות משלושה שבועות מאז שאתה כבר לא איתנו אבל להגיד לך את האמת, זה די מרגיש לי כמו נצח. אני לא רגיל לא לדבר איתך כמעט כל יום. גם אם זה רק תמונה בסנאפצ'ט או הודעה קצרה לראות איך הולך.. אין שניה שעוברת שאני לא חושב עליך, כל דבר מזכיר לי אותך, כל מקום, כל רגע, כל חוויה. אני יש לי כל כך הרבה מה להגיד לכתוב לך אבל אני לא יודע מאיפה להתחיל, במיוחד שאני מדבר איתך כל יום רק שהפעם זה מרגיש לי די חד צדדי. ואתה אף פעם לא אחד שמייבש. תמיד דואג לכולם, אפילו לאחריך הגדול. השבת היית אמור לצאת לבית ב17/4. בטח בשישי היית דופק איזה שני"צ אם אתה לא בים או עם חברים (אל תשחק אותה, כולם יודעים כמה אתה אוהב לישון-מקווה שזה לא בגללי), ואז האחיינים באים לבית ומעירים אותך ואתה כמובן משחק איתם ומראה להם אתה הדוד הכי אהוב על כולם. ואם הייתי בארץ כנראה שהיינו יושבים על איזה בירה שבעונותי הרבים לימדתי אותך לאהוב או אולי יושבים עם משה על פקל קפה ממש כמו שעשינו פחות מלפני שלושה שבועות אפילו.. יושבים, מדברים קצת על הצבא, והרבה על הNBA עד שלמשה היה נמאס ואז היינו מריצים צחוקים ופשוט נהנים מהחיים.

גיל, תגיד, יש מצב אתה עושה לי טובה? יש מצב אתה חוזר אלינו? אפילו לכמה שעות, או דקות. בחייאת תיהיה איציק ותפנק אותנו.. אפילו רק לחיבוק אחד אחרון, כדי שאני אוכל להיפרד ממך כמו שצריך בפעם האחרונה. כדי שאני אוכל לחבק אותך ולצחוק על כמה אתה דקיק אפילו שגדלת כי זה היה חלק ממה שתמיד הייתי אומר לך. לא אמרת לי שקראו לך סופרמן בצבא.. תיאמת שזה אפילו לא מפתיע אותי, הרי תמיד היית הכי טוב בכל. לא היית מסתפק בלהיות בסדר במשהו או ממוצע. תמיד היית הכי טוב אבל לגרום לכולם מסביב להרגיש כאלו הם הכי טובים. אמא תמיד מספרת לכולם עד כמה אני ואתה דומים רק שאתה ענו מאוד, ואני.. אני פחות. אבל היא לא יודעת שבשבילי זו מחמאה. איך זה שבתור אחיך הגדול למדתי ממך כל כך הרבה ורציתי להיות כמוך במקום שזה יהיה ההפך? עוד דבר, אבל הפעם זו לא בקשה אלא דרישה. גיל, אתה חייב לעזור לי, אני צריך שתשמור עלינו מלמעלה. על אמא, עלינו האחים, גיסי, גיסה (בקרב גיסות) וכמובן האחיינים שאתה כל כך אוהב! תעשה טובה ותן איזה מילה לטובה לבחור שיושב על הכיסא הגדול. תגיד לו שיעזור לנו להמשיך עם החיים ולהיות גם את שלך כי זה מרגיש די גדול עלינו. שמור על עצמך שם למעלה! אוהב אותך מאוד

עמיחי גיל יעקב ז"ל

1995-2016

